

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΪΛ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΗΠΩΣ είχε φέρσει ο μακαρίτης ν' ανοιχτή ή διαβήκη του την επομένη του θανάτου του; ρώτησε ο Σέρλοκ Χολμς τόν 'Ομπριέν.

—'Όχι, σχετικά με τὸ ἀνοίγμα τῆς διαβήκης, δὲν μοῦ εἶχε πῆ τίποτε ὁ μακαρίτης καί γι' αὐτὸ δὲν παραξενεύτηκα ἀπ' τὴν εἰδοποίησιν αὐτῆ. Μοῦ αὐεῖστηκε ἀκόμα ὁ συγγενὴς τοῦ Φιρμόν, συνέγραψε ὁ συμβολαιογράφος, νὰ λάβω τὰ μέτρα μου, γιὰ νὰ μὴ μὴ κλέψουν τὴν διαβήκη οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος, στοὺς ὁποίους ἀνάμεσα

μοῦ εἶπε—ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἱκανοὶ γιὰ ὅλα. Κι' ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ συστάσις του δὲν ἦσαν ἀδικαιολόγητες. Μ' ἔλα τὰ μέτρα ἀσφαλείας ποὺ πήρα, οἱ κακοποιοὶ κλέψανε τὴν διαβήκη. Διὰρρήξανε τὴν ἐξωτερικὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ μπήκανε μέσα στοῦ ἀντρέ, ὅπου εἶχα παρακάλεσι νὰ περάσῃ τὴν λύχτα του τὸν πρῶτο μου γραμματέα. Κι' ἀφοῦ χτυπήσανε τὸν γραμματέα μου, τοῦ πήρανε τὸ κλειδὸ τῆς κάσας μου, τὴν ἀνοίξανε καὶ κλέψανε ἀπὸ μέσα τὴν διαβήκη, τὴν ὁποία εἶχα ὀθλίει ἀπάνω-ἀπάνω, γιὰ νὰ τὴν ἔχω ἔτοιμη. Τὰ διεπιστώσα αὐτὰ σήμερα τὸ πρῶτ, μόλις μπήκα μέσα στὸ γραφεῖο μου καὶ βρῆκα τὸν γραμματέα μου ἀναίσθητον καὶ καταματωμένον. Εὐτυχῶς, ποὺ δὲν πέθανε...

Ἐνῶ ὁ συμβολαιογράφος ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλεῖ, ὁ Σέρλοκ Χολμς, φράζοντας τὸ παλτό του, τοῦ εἶπε:

—Καλὰ!... Ἡ πληροφορίαι σας εἶνε σημαντικῆς... Θὰ πάμε τώρα μαζί στο γραφεῖο σας, γιὰτι πρέπει νὰ κάνω μιὰ σχετικὴ αὐτοψιᾶ. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθεῖτε, πόσο με ἐξαιρεστὶ αὐτό!...

—Σὰς εὐχαριστῶ!... φώναξε κατάπληκτος ὁ συμβολαιογράφος. Εἶπατε πὸς σὰς εὐχαριστῶ! Ἐπιτρέψατέ μου, κ. Χολμς, νὰ σὰς πῶ, ὅτι ἡ φράσις σας εἶνε τοὐλάχιστον ἀνεπιτυχὴς γιὰ μιὰ τόσο λυπηρὴ ὑπόθεσι.

—Μὴ με παρεξηγήτε, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός, γελῶντας θορυβωδῶς, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ μὴ γελάσω με τὴν παρατήρησιν ποὺ μοῦ κάνατε. Ναι, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἡ ἱστορία σας με εὐχαριστεῖ πολὺ. Δυστυχῶς δὲν μπορῶ, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, νὰ σὰς ἐξηγήσω τὸ γιὰτι. Ἀργότερα ἴσως... Τώρα, εἶνε καιρὸς νὰ φύγομε. Ἐλάτε μαζί μου. Δὲν πρέπει νὰ χάσομε οὔτε μιὰ στιγμὴ.

Μιλῶντας ὁ Χολμς, ἀνοίξε συγχρόνως τὴν πόρτα γιὰ νὰ περάσῃ πρῶτος ὁ συμβολαιογράφος.

Ἐνὰ ἀμάξι περιμένα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ὁ Σέρλοκ Χολμς, μπαίνοντας μέσα, φώναξε τοῦ ἀμαξῶ τ' ἀλοῖα τ' ἀλοῖα του.

Μόλις φτάσανε στὸ συμβολαιογραφεῖο, ὁ Χολμς ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ τὴς σκάλες, σάν νὰ τὸν κυνηγοῦσε ὁ ἴδιος ὁ διάβολος. Ὁ κ. 'Ομπριέν ἔτρεχε πίσω του λαχανιασμένον. Μόλις φτάσανε στὸν διάδρομο, ὁ ἀστυνομικός ρώτησε τὸν συμβολαιογράφου:

—Ποῖ εἶνε τὸ δωμάτιο ὅπου χτυπήσανε τὸν γραμματέα σας; —Πρῶτὴ πόρτα δεξιὰ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ κ. 'Ομπριέν, ψάχνοντας τὴς στέπες του. Περιμένετε νὰ τὴν ἀνοίξω.

Ὁ Σέρλοκ Χολμς ὄρμησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ πιάνοντας τὸ πόμολο τῆς φωνάξε:

—Κύριε 'Ομπριέν, ὄδικα κοιτάζετε. Ἡ πόρτα εἶνε ἀνοικτὴ! Νὰ, ἀνοίξτε!...

Μὲ τὴν ποτὴν ματιὰ ποῦρριξε ὁ Χολμς μέσα στὸ δωμάτιο αὐτό, ἀντελήφθη πὸς περίπου ἐνεργήσανε οἱ ἐγκληματῆαι.

—Κάνανε περιφῆμα τὴ δουλειὰ τους! ἄρχισε νὰ μονολογῇ ὁ πρίφηνος ἀστυνομικός. Πρῶτα-πρῶτα κόψανε ἕνα κομμάτι ἀπ' τὰ πλάγια τῆς πόρτας. Κι' ἀπ' τὸ ἀνοίγμα ποὺ κάνανε τραβήσανε τὸν αὐρτὸ ποὺ ἔχει ἡ πόρτα ἀπὸ μέσα. Ὁ γραμματέας σας, ποὺ κοιμότανε, δὲν τοῦ ἀντελήφθη. Μόλις μπήκανε μέσα, τὸν χτυπήσανε γερά στὸ κεφάλι. Κατόπιν δέ, με τὴν ἡσχία τους, ἀνοίξανε τὴν κάσσα... Ἀλλὰ...

Καὶ σάν νὰ πέρασε μιὰ ἑρακινὴ λάμψις ἀπὸ μπροστά του, ὁ Χολμς μισόκλεισε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του καὶ ρώτησε τὸν συμβολαιογράφου:

—Κλέψανε μήπως καὶ χρήματα ἢ καυρὰ ἀξία, κ. 'Ομπριέν; —'Όχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Εἶνε φανερὸ πὸς ἀποκλειστικὰ γιὸ τὴν διαβήκη τοῦ Φιρμόν ἔκτανε τὸ ἐγκλημα.

—Βέβαια! Δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε ἡ παραμικρὴ ἀμφισβηλία γι' αὐτό, ἀποκρίθηκε θηματίζοντας νευρικὰ πάνω-κάτω ὁ Χολμς. Καὶ σταματώντας πάλιν ἀπότομα, ρώτησε τὸν συμβολαιο-

γράφου:

—Ἀλλὰ, ποῦ εἶνε ὁ γραμματέας σας; —Τὸν πήγα στὸ σπίτι του. Ἦταν ἀνάγκη νὰ τὸν περιποιηθῇ γιὰτρός, ἀπάντησε ὁ 'Ομπριέν.

—Ὅστε ἦταν τόσο ἐπικίνδυνον τὸ τραῦμα του;

—Μάλιστα, κ. Χολμς!... Καθὼς σὰς εἶπα, τὸ κεφάλι τοῦ Ζάμεσον ἦταν καταματωμένον.

Ὁ Σέρλοκ Χολμς, πήρε τότε τὸ κοιμῆνο ἔξω τῆς πόρτας, κι' ἀφοῦ τὸ κῦτταξε λίγες στιγμῆς προσεκτικὰ, πήγε καὶ τὸν προσάρμοσε στὸ μέρος τῆς πόρτας ἀπ' τὸ ὅποιο εἶχε κοπῆ.

—Ἐδῶ εἶνε ὁ λάκκος! μουρμούρισε σὲ λίγο.

Καὶ γυρίζοντας στὸ συμβολαιογράφου, τὸν ρώτησε:

—Ἀπο πόσον καιρὸ ἔχετε τὸν Ζάμεσον αὐτὸν ὡς πρῶτο γραμματέα σας;

—Σχεδὸν ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ τὸν πήρα στὸ γραφεῖο μου, δηλαδή ἐδῶ κι' ἕνα χρόνον. Ἐβίβα τόσον ἀντίληψι καὶ ἐργατικότητα, ὥστε λίγες μέρες μετὰ τὴν πρόσληψί του, τὸν προβίβασα σὲ πρῶτον γραμματέα. Ἄ, εἶνε ἐξαιρετικὰ πιστὸς καὶ τίμιος νέος ὁ Ζάμεσον καὶ ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς πῶ, ὅτι ἴδικα τὸν ὑπομιάζοθε, κ. Χολμς!

—Δὲν ἀποκλείεται νὰχετε δίκην, κ. 'Ομπριέν! τοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας παράξανα ὁ ἀστυνομικός, προχωρῶντας μέσα στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου.

Μόλις μπήκε ἐκεῖ, στάθηκε μπροστὰ τὴν κάσσα, τῆς ὁποίας ἡ διπλῆ θυρίδα ἦταν ἀνοιχτὴ, με τὸ κλειδὸ στὴν κλειδαριὰ περασμένον.

—Μήπως ἐμπιστευόσαστε πάντοτε τὸ κλειδὸ τῆς κάσας στὸν γραμματέα σας; ρώτησε ὁ ἀστυνομικός.

—'Όχι, κ. Χολμς. Μονάχα χτές τὸ θράδι τοῦ τὸ ἔδωσα.

—Καὶ δὲν τὸ μετανοίσατε ἀκόμα, ἔ; —Μὰ γιὰν, κ. Χολμς!... Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ἀξίος κάθε ἐμπιστοσύνης. Δὲν μοῦ κατεγράσθη οὔτε ἕνα ἐσλίνι μέχρι σήμερα...

—Βέβαια, εἶνε ἀθῶος σάν περιστεράκι!... ψιθύρισε ὁ ἀστυνομικός, τραβῶντας μετὰ προσοχὴ τὸ κλειδὸ τῆς κάσας γιὰ νὰ τὸ ἐξετάσῃ.

Κι' ἀφοῦ τὸ ἐξέτασε προσεκτικὰ, ξαναρῶτησε τὸν συμβολαιογράφου:

—Μήπως ἔχετε κανένα Μαῦρο στὴν ὑπηρεσία σας, κ. 'Ομπριέν;

—Ἐναν Μαῦρο στὴν ὑπηρεσία μου!... ἐπα-νέλαθε ὁ συμβολαιογράφος κατάπληκτος. Μὰ γιὰτι με ρωτᾶτε ἕνα τέτοιο πράγμα, κ. Χολμς;

—Ἐγὼναι σας, κ. 'Ομπριέν, τὸ ξέρω πὸς δὲν ἔχετε κανένα τέτοιο ὑπάλληλο. Σὰς ρώτησα ὁμως γιὰ νὰῖται ἐντελὲς σίγουρος. Ἐπρεπε νὰ βεβαιωθῶ γι' αὐτό, γιὰτι εἶνε σπουδαιότατο.

—Σπουδαιότατο!... Καὶ γιὰτι;

—Ρίξτε μιὰ ματιὰ στὸν κρῖκο τοῦ κλειδιοῦ καὶ θὰ πεισθεῖτε μόνος σας!... Θὰ δῆτε ἀπάνω κολλημένη μιὰ χοντρὴ μαῦρη τρίχα. Τὸ μήκος τῆς εἶνε μικρότερον ἀπὸ τρία ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου.

Ὁ συμβολαιογράφος, μόλις ἔβριξε μιὰ ματιὰ ἀπάνω στὸ κλειδὸ τῆς κάσας του, τοῦ εἶπε:

—Ἐχετε δίκην, κ. Χολμς, ἡ τρίχα αὐτὴ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν ἀνήκῃ σ' ἕνα Μαῦρο. Ἀλλὰ ποῖο συμπέρασμα θγαζετε ἀπ' αὐτό;

—'Ἄ, δὲν εἶνε καὶ τόσο σπουδαῖο, ἀγαπητέ μου. Βεβαιώθηκα ἀπλῶς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀνοίξε τὴν κάσσα σας εἶνε ἕνας Μαῦρος κι' ὅτι τὸ κλειδὸ δὲν τὸ πήρε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπ' τὸν Ζάμεσον, ἀλλὰ τὸ εἶχε ἀρκετὴν ὥρα μέσα στὴν στέπη του. Ἐτοῦ αὐτὸ ἦρθε σ' ἐπαφή με τὴ κτένα τῶν μαλλίνων του. Καθὼς κατακαθαίνεται, λοιπὸν, ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶνε τόσον ἀπλῆ. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξετάσω τὸν Ζάμεσον. Πρέπει νὰ με ὀδηγήσετε ἀμέσως στὸ σπίτι του.

—Ὅπως θέλετε, κ. Χολμς.

Κλειδῶσανε ἀμέσως τὸ γραφεῖο, μπήκανε σ' ἕνα ἀμάξι καὶ σὲ λίγην ὥρα βρισκόντουσαν στὸ σπίτι ποὺ καθότανε ὁ Ζάμεσον.

—Θέλουμε τὸν κ. Ζάμεσον, ἐδήλωσε ὁ κ. 'Ομπριέν στὴν πι- τοικοκοκυρὰ τοῦ γραμματέως του. Εἶμαι ὁ κύριος τοῦ καί θέ- λω νὰ τοῦ μιλήσω.

('Ακολουθεῖ)